

Búzás Huba

Szimfonietta a tavaszhoz

feküdnék hajnalpír szűz combjai közt,
ölelném át a fák derekát, amint
a nedv kering hamarost szövetükben
nászéj-piros felhők alatt leborulva
birsalmafák közt bűvó új tavaszon;

ölelném nap-tavakon szeretkező madarak sokaságát,
békák örületét bujazöld pocsolyákban,
ligetek neszeit, a zsongó nádasokat,
gőrény-gavallérok, menyétke-hölgyek
véres, nagy lakodalmát...

óh, sokezernyi naplesi fészek a fákon!
e nászidő ujjongó ünnepeit mind-mind megölelném!
de honnan a rothadás televényéből
fakadó születés öröme,
honnan e létharc, honnan e vad szerelem,
honnan a szőlők száraz kérgeiben, venyigékben
a föl-föltámadás, rügyezés új ősereje,
honnan a látnoki kép: az isteni fürt?
virágba borulnak a völgyben a mandulafák...
de mondd hol rejtekezel, honnan e nemzés, gyönyörérzet?

honnan törsz rám új tavaszom?
szállnék, mint a madár és föl, föl,
mind magasabbra! kereslek,
látom e pannon tájban a tó
violába révedt kék szemeit,
távoli rétek, tarkabarka mezők
különös hímzésű szőnyeget körülötte...

szállnék megbabonázott fényfotonokként
szelve a végtelen határait,
hasítva a nincsen-időt,
de hiába kereslek!

zord zivatar-felhők fölött feketéllik az űr,
semmibe izzik a nap, akár a kohószáj,
a Föld picic gömbje csupán a kepleri hold
és lángol a messzi tejút, milliárdnyi a fényév,
óh, hova visz az az út!
fejemet tenyerembe hajtva zihálok...
hol vagy új tavaszom! hazatérjek-e? óh, ez az itthon!
mondd, hol rejtekezel és honnan e gerjedelem?

és ... honnan e nő?
tán hírnököd ő, télvégi leányka-kökörcsin?
honnan a hangja, beszéde, zenéje szavának,
honnan a teste, e nyíló tűzliliom,
levendula-illatú bőre, mi ránctalanul beborítja
– tapintani kéj...

mit tegyek, tavaszom, mirtuszgally-zuhanású fürtjeivel?
mit a félholdakkal ajkai árnyán?
éjsötét pillái alól – tünemény –
százféle ezüst-mosolyát ~ pillangói tán ezek is –
pirongatózza felém
és mintha-mintha csókjaival
elhalt gyökerem megitatná,
orcapirulva, lám, adakozna a kebleiből...

vagy ő a tavasz? ő a tavasz nagy meg-megtestesülése?
óh, megölelném én vele együtt újra a mindent!
birsalma-fák közt búvó új tavaszon
nászéj-piros felhők alatt leborulva
ölelném át a fák derekát, amint
a nedv kering hamarost szövetükben,
feküdnek hajnalpír-szűz combjai közt.